

en inzake

DE STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR van het VLAAMS
GEWEST,

bevoegd voor het grondgebied van de provincie
, met diensten gevestigd te

eiser tot herstel

vertegenwoordigd door Mr. loco
Mr. , beiden advocaat bij de
balie van

Beklaagd van:

Te , tussen 11 september 1989 en datum der
onderhavige dagvaarding

Bij inbreuk op de artikelen 44, 64, 65 en 69 van
de Wet van 29 maart 1962 houdende de organisatie
van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw,
gewijzigd bij de artikelen 4, 20, 21 en 25 van de
wet van 22 december 1970, de feiten sedert 25
maart 1997 strafbaar gesteld bij de artikelen 42,
66, 68 en 72 van het Decreet betreffende de
Ruimtelijke Ordening gecoördineerd op 22 oktober
1996, en de feiten sedert 1 mei 2000 strafbaar
gesteld bij de artikelen 99, 146, 149 en 160 van
het Decreet van 18 mei 1999 houdende de
organisatie van de ruimtelijke ordening,

op het onroerend goed gelegen te
, gekadastreerd als
huis, met oppervlakte
van 12a, eigendom van eerste en tweede verdachte,
ingevolge akte van openbare verkoop verleden voor
notaris d.d. 25 april 1986,

handelingen, werken of wijzigingen, omschreven in
artikel 99 of 101 van het Decreet van 18 mei 1999
(voorheen artikel 44 van de Wet van 29 maart 1962
en artikel 42 van het Decreet betreffende de
ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober
1996),

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige
vergunning, hetzij in strijd met de vergunning,
hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken
van de termijn van de vergunning, hetzij in geval
van schorsing van de vergunning,

vaststellingen en besluiten een beëdigd en gemotiveerd verslag op te stellen en neer te leggen ter griffie van deze rechtbank binnen de ZES maanden na aanvaarding van zijn opdracht.

...

Zegt dat, van zodra dit vonnis kracht van gewijsde heeft bekomen, de griffier een uittreksel van dit vonnis dat de naam, de voornamen, het beroep en de woonplaats van beklaagden bevat alsook de vermelding van de rechtbank waardoor het vonnis is geweest, ter hand zal stellen van de hypotheekbewaarder om melding ervan te maken in de rand van de inschrijving waarin reeds melding gemaakt werd van de dagvaarding.

Ondergetekende griffier bevestigt dat de identiteit van beklaagden overeenstemt met het uittreksel uit de akten van de burgerlijke stand en uit het bevolkingsregister.

* * *

I. Procedure

De voorzitter doet verslag.

De eiser tot herstel wordt gehoord in zijn middelen van verdediging, ontwikkeld door mr. loco mr. , beiden advocaat bij de balie van

De door deze partij neergelegde conclusie en stukken worden in het beraad betrokken.

Het Openbaar Ministerie wordt gehoord in zijn vordering.

De eerste beklaagde wordt gehoord in zijn middelen van verdediging, ontwikkeld door mr. , advocaat bij de balie van Tongeren.

De door deze partij neergelegde conclusie en foto's worden in het beraad betrokken.

De tweede beklaagde wordt gehoord in haar middelen van verdediging, ontwikkeld door mr. , advocaat bij de balie van loco mr. , advocaat bij de balie van

De door deze partij neergelegde conclusie wordt in het beraad betrokken.

De hogere beroepen van de eiser tot herstel en van het Openbaar Ministerie, naar vorm en termijn regelmatig, zijn ontvankelijk.

Het door tweede beklaagde bij conclusie en in ondergeschikte orde ingestelde incidenteel beroep met betrekking tot haar initiële burgerlijke partijstelling ten aanzien van de eerste beklaagde (die door de eerste rechter als ongegrond afgewezen werd) is niet ontvankelijk nu tegen deze burgerlijke partij geen hoger beroep op burgerlijk gebied aangetekend werd zodat zij enkel bij wijze van een zelfstandig hoofdberoep tegen de afwijzing van haar burgerlijke vordering had kunnen opkomen.

In de akten van hoger beroep staat de voornaam van de tweede beklaagde verkeerdelijk vermeld als " " waar dit duidelijk een pertinent materiële vergissing betreft die dient rechtgezet en zijn moet: " .

De feiten der tenlastelegging dienen geactualiseerd aan de huidige wetgeving en dienen aangevuld te worden met de woorden: "de feiten thans strafbaar gesteld zijnde overeenkomstig de artikelen 99, 146, 149, 150, 151, 153, 160 en 204 van het Decreet van 18 mei 1999, houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd bij artikel 2 van het decreet van 28 september 1999, artikelen 16, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, artikelen 4 en 10 van het decreet van 13 juli 2001, artikelen 2 en 3 van het decreet van 1 maart 2002, artikelen 6 en 7 van het decreet van 8 maart 2002, artikelen 7, 8, 9, 11 en 12 van het decreet van 4 juni 2003 en artikelen 46, 47 en 48 van het decreet van 21 november 2003".

De feiten dienen ook gepreciseerd te worden wat betreft de datum als zijnde: "van 11 september 1989 tot 6 mei 2002".

Deze actualisering en precisering doen geen afbreuk aan de feiten die ten grondslag liggen aan de vordering en beklagden werden daarvan in kennis gesteld ter terechtzitting van dit Hof van beroep d.d. 22 maart 2006 en hebben zich daarop kunnen verdedigen.

De feiten van de tenlasteleggingen, zo bewezen, omschreven in hoofde van de beklaagden - met name wederrechtelijk in stand houden van zonder vergunning opgerichte vergunningsplichtige bouwwerken - vormen een voortdurend misdrijf waarvan de einddatum te dezen 6 mei 2002 uitmaakt zodat de verjaring van de strafvordering thans nog niet is ingetreden.

II. Motivering ten gronde.

Op strafrechtelijk gebied.

01. De schuld van de beide beklaagden aan de hen ten laste gelegde feiten zoals geactualiseerd en in de tijd gepreciseerd is bewezen gebleven na hernieuwd onderzoek door het Hof ter terechtzitting en aan de hand van de stukken waarop het Hof vermag acht te slaan en om de oordeelkundige overwegingen van de eerste rechter, door beklaagden niet weerlegd zijnde, die het Hof bijtreedt en alhier overneemt en als volgt aanvult.

De in stand gehouden bouwwerken zijn gelegen in natuurgebied en derhalve in een ruimtelijk kwetsbaar gebied als bepaald door artikel 146 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals gewijzigd zodat alzo de strafsanctie zoals voorzien in dat artikel nog steeds geldt.

Tweede beklaagde beweert ongeloofwaardig onwetend geweest te zijn en dat enkel eerste beklaagde de geviseerde werken uitvoerde; het aan de beklaagden ten laste gelegde feit betreft de wederrechtelijke instandhouding en ook tweede beklaagde wist, minstens behoorde te weten als onverdeelde mede-eigenaar, dat er geen vergunning voorhanden was en dat de uitgevoerde en door hen in stand gehouden werken vergunningsplichtig waren zodat de vraag wie van hen de bewuste werken effectief uitgevoerd heeft, te dezen niet relevant is.

02. Ten onrechte doen beklaagden gelden dat de duur van de strafvervolging de redelijke termijn overschrijdt nu het laatste feit dateert van 6 mei 2002 en sindsdien de strafvordering zijn normale procesgang heeft gekend; dat de eerste vaststellingen dateren van 1989 doet daaraan geen afbreuk nu het om een voortdurend misdrijf gaat.

03. De eerste rechter legde een wettige en aan de persoon van de beide beklaagden, daarbij rekening houdende met hun strafrechtelijk verleden, en aan

de omstandigheden en de relatieve ernst van de feiten aangepaste bestraffing op aan de beklaagden, zodat het Hof ook deze bestraffing bevestigt met inbegrip van het verleende uitstel van tenuitvoerlegging voor een termijn van drie jaar omwille van de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter die het Hof bijtreedt en herneemt.

De herstellvordering.

Deze herstellvordering is duidelijk enkel ingegeven door administratieve onenigheden qua visie en behelst in essentie enkel een onaanvaardbare poging om te trachten via deze omweg een vroeger gemaakt akkoord op de helling te zetten en de beklaagden de facto te bestraffen voor het feit dat zij niet vroeger het voorgestelde meerwaardebedrag vrijwillig betaalden.

Dit blijkt genoegzaam uit volgend feitelijk overzicht:

- bij brief van 3 maart 1994 stelde de gemachtigd ambtenaar destijds voor om betrekkelijk de alsdan gedane vaststellingen een meerwaarde te betalen; tussen partijen ontstond dan een discussie omtrent de omvang van het te betalen bedrag en beklaagden betaalden middels afkortingen in totaal 110.000 BEF waarna zij aangemaand werden om een resterend saldo van 322.195 Bef te betalen hetgeen zij niet deden;
- bij brief van 26/2/1996 schreef de directeur van AROHM nog dat hij via de rechtbank het bedrag van de te betalen meerwaarde zal laten vastleggen waarna nog op 26 juni 1996 een herstellvordering volgt waarin een totale meerwaarde wordt gevorderd van 634.068 Bef, opnieuw gevolgd door discussie omtrent dat cijfer;
- finaal wordt op 24 april 1998 een nieuwe vaststelling ter plaatse opgesteld en op basis daarvan komt dan de bewuste nieuwe herstellvordering van 9 juni 1998 waarin plots het herstel in de vorige toestand gevorderd wordt op straffe van een dwangsom en waarbij afstand gedaan wordt van de vraag tot betaling van een meerwaarde.

De motieven van deze gewijzigde vordering zijn in essentie, buiten dat er gebouwd werd zonder vergunning, dat:

- voor een natuurgebied nooit een meerwaarde had voorgesteld mogen worden,
- beklaagden nooit het volledige destijds voorgestelde bedrag vrijwillig betaald hebben,
- de werken meer omvangrijk zijn dan initieel vastgesteld,

- de beleidsopties van het departement geen gedoogbeleid voor zonevreemde woningen in natuurgebied toelaten.

De motieven met betrekking tot het natuurgebied, de weigering van de beklaagden tot vrijwillige betaling en de beweerde gewijzigde beleidsopties zijn niet aan te nemen en zijn duidelijk uiting van pogingen om beweerde administratieve incorrectheden nog recht te trekken en zijn geen motieven van goed bestuur: zo beklaagden de omvang van het bedrag niet betwist hadden was er geen probleem geweest voor hen.

Het motief dat bij de nieuwe controle zou gebleken zijn dat er meer werken dan initieel aangenomen betrokken waren is niet aangetoond: het proces-verbaal van 1998 is weliswaar meer gedetailleerd doch dergelijke meer expliciete omschrijving is nog geen bewijs dat er een werkelijk aan te nemen verschil zou bestaan hebben.

Het Hof stelt vast dat voor de gemachtigd ambtenaar thans de stedenbouwkundig inspecteur de werken die in 1993 en 1996 nog aanvaard konden worden mits een meerwaarde, in 1998 onaanvaardbaar geworden zijn en moeten worden afgebroken om redenen die niets meer van doen hebben met de goede ruimtelijke ordening zelf.

De herstellvordering van de eiser tot herstel in datum van 9 juni 1998 is dan ook als kennelijk onredelijk te verwerpen.

OM DEZE REDENEN:

HET HOF,

Recht doende op tegenspraak,

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190 ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203 bis, 210, 211 wetboek van strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 38, 40, 50 strafwetboek
- 44, 64, 65, 68 en 69 van de wet van 29 maart 1962, gew. art. 4, 20, 21 en 25 van de wet van 22 december 1970, art. 78 en 81 van de wet van 29 maart 1962, zoals aangevuld door art. 2 van het decreet van 28 juni 1984, gew. art. 42, 66, 68, 71 en 72 van het decreet van 22 oktober

1996, thans art. 2, 99, 146, 147, 149, 150, 151, 153, 154, 160, 161, 171, 197, 198 en 204 decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, gew. art. 2 decreet van 28 september 1999, gew. art. 16, 34, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, gew. art. 4 en 10 decreet van 13 juli 2001, gew. art. 2 en 3 decreet van 1 maart 2002, gew. art. 6 en 7 decreet van 8 maart 2002, gew. art. 7, 8, 9, 11 en 12 van het decreet van 4 juni 2003 en gew. art. 46, 47 en 48 decreet van 21 november 2003

- 1 van de wet van 5 maart 1952
- 4 van de wet van 26 juni 2000
- 36 van de wet van 7 februari 2003
- 2 en 3 van de wet van 26 juni 2000
- 3 en 4 van de wet van 30 oktober 1998
- 5, 6 en 8 van het decreet van 7 december 2001
- 58 van het K.B. van 18 december 1986
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985
- 91 van het K.B. van 28 december 1950
- 1385bis gerechtelijk wetboek
- 1 en 8 van de wet van 29 juni 1964

Verklaart het incidenteel beroep van beklagde niet ontvankelijk;

Ontvangt voor het overige de hogere beroepen;

Verbetert de voornaam van de tweede beklagde in de akten van hoger beroep zoals aangegeven (zie pagina 6);

Actualiseert en preciseert in de tijd de feiten van de tenlastelegging zoals voormeld (zie pagina 6);

Bevestigt het bestreden vonnis met deze wijzigingen dat

- beklagden thans verplicht worden om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders een bedrag te betalen van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met 45 opdecimen en alzo gebracht op HONDERD ZEVENENDERTIG EURO en VIJFTIG CENT
- vastgesteld wordt dat de feiten gepleegd werden zowel voor als na 1 januari 2002 doch niet na 29 februari 2004
- de herstellvordering niet gegrond verklaard wordt;

Laat de kosten van de strafvordering in hoger beroep ten laste van de Staat;

Verwijst de eiser tot herstel tot de kosten in beide aanleggen met betrekking tot de herstellvordering, deze voorgeschoten door de openbare partij begroot op 15,25 euro;

Verwijst de partij tot de kosten van haar incidenteel beroep, deze voorgeschoten door de openbare partij begroot op nihil.

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare
terechtzing van de TWAALFDE kamer van het HOF
VAN BEROEP te ANTWERPEN op
NEGENTIEN APRIL TWEEDUIZEND EN ZES

Waar aanwezig waren

Voorzitter

Raadsheer

Raadsheer

Substituut-procureur-generaal

Griffier